

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Fashion TH, s. r. o.**
sídlem Praha 9, Na Harfě 935/5d, DIČ: CZ24827924
zastoupený Rambousek a partner, a. s., daňový poradce
sídlem Praha 3, Křišťanova 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2018, č.j. 5868/18/5300-21443-708394,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2018, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu – platební výměr ze

dne 10.3.2018, č.j. 1755403/17/2009-52522-107154, kterým Finanční úřad pro hl. m. Prahu vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4/2013 ve výši 256 300 Kč.

2. Žalobci nebyl přiznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatelného zdanitelného plnění za pořízení osobního automobilu Mercedes GL 350 cdi od deklarovaného dodavatele, společnosti TOP CLASS CARS.
3. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmá právní úvaha žalovaného ohledně žalobcem vymezených odvolacích námitek. Žalobce namítá, že žalovaný většinu odvolacích důvodů nevypořádal.
4. Z rozhodnutí není seznatelné, jakými důkazy přenesl žalovaný důkazní břemeno zpět na žalobce.
5. Není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s tím, když až při projednání zprávy zjistil, že plná moc osoby jednající za jednatele je ověřena a ověření předchází uskutečnění obchodního případu, když právě absenci ověření považoval za jeden z důvodů, proč nelze uznat nárok na odpočet.
6. Žalovaný se dále nevypořádal s argumentem, že podmínka zaplacení v hotovosti byla dána obdobím Vánoc, neboť v případě bezhotovostní platby by dodavatel nebyl schopen vyzvednout hotovost do konce roku.
7. Dále se žalovaný nevypořádal s důkazy osvědčujícími, že dodavatel přiznal a zaplatil daň z tohoto obchodu.
8. Nevypořádal se ani s tím, že jeho jediný důkaz, tj. zápis z rejstříku motorových vozidel, byl proveden na základě zfalšované plné moci, což bylo při svědeckém výslechu prokázáno, a jak skutečný vlastník, tak „zfalšovaný“ vlastník tento zápis popírají. Dále žalovaný nevysvětlil, jak jeho tvrzení, že dodavatel od ledna 2013 nepodává daňová přiznání k DPH, souvisí s tvrzením žalovaného, že daňové přiznání bylo podáno až 15.4.2013.
9. Dále pak žalobce namítá, že své tvrzení o tom, že vozidlo zakoupil od AUTO FOR EU s.r.o., doložil důkazy:
 - faktura evidovaná pod č. F1337 – kupní smlouva ze dne 20.12.2012, kde předmětem dodání byl automobil Mercedes GL 350 cdi, rok výroby 2011, najeto 45 000 km, černá metalíza, WIN X, s tím, že termín dodání byl stanoven do 28.12.2012;
 - pokladní doklad za provedenou technickou prohlídku ze dne 9.1.2013; - čestné prohlášení od společnosti AUTO FOR EU s.r.o. v likv. (dříve TOP CLASS CARS s.r.o.) ze dne 30.1.2013 o tom, že došlo k odvedení a zaplacení DPH na straně dodavatele;
 - předávací protokol k výše uvedenému vozidlu;
 - pokladní doklady, které prokazují úhradu faktury za nákup automobilu;
 - svědecká výpověď pana T. Ř.;
 - svědecká výpověď pana T. V.;
 - kopie přiznání k DPH za zdaňovací období 12/2012;

- čestné prohlášení dodavatele, že došlo k podání přiznání a úhradě DPH za zdaňovací období 12/2012; - kopie záznamní povinnosti; - deník vystavených faktur.
10. Žalobce tak unesl důkazní břemeno, čímž přenesl důkazní břemeno na žalovaného.
 11. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že nebyly splněny podmínky pro přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt stanovené v § 82 odst. 1 písm. c/ daňového řádu. Žalovaný totiž nepředložil žádné relevantní důkazy prokazující skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost povinných evidencí a účetních záznamů. Konstatováním, že deklarovaný dodavatel neplní svoje povinnosti, nebylo přeneseno důkazní břemeno zpět na žalobce.
 12. K důkazu fakturou uvádí žalobce, že není patrné, zda žalovaný fakturu osvědčil jako důkaz či nikoli, pouze uvedl, že je nutno tento důkaz hodnotit v souvislostech s jinými důkazními prostředky. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný se rozhodl zpochybnit nákup vozidla od společnosti AUTO FOR EU a následně všechny důkazy, které do tohoto záměru nezapadají, vylučuje. Žádný důkaz, který důkaz předložený daňovým subjektem vyvrací, ale nepředložil. Žalovaný žádným důkazem věrohodnost faktury nevyvrátil. Lze konstatovat, že žalovaný v tomto směru neunesl důkazní břemeno.
 13. Kupní smlouva: Žalovaný neosvědčil tento důkaz, protože dle jeho názoru byl v době pořízení nákupu majitelem vozidla pan T. Ř. Jako důkaz předkládá správce daně zápis v rejstříku motorových vozidel Magistrátu hl. m. Prahy. Svědek T. Ř. názor správce daně nepotvrdil a popřel vlastnictví tohoto vozidla. Zápis v rejstříku motorových vozidel byl proveden na základě zfalšované plné moci, přičemž zápis nemá konstitutivní, ale pouze deklaratorní charakter. Žalovaný se ale nevypořádal s tím, že jeho jediný důkaz byl proveden na základě zfalšované plné moci. Žalovaný má sám za prokázané, že tento důkaz je falešný, ale nevyrovnal se s tímto argumentem.
 14. K placení v hotovosti uvádí žalobce, že dostatečně zdůvodnil, proč byla částka zaplacená v hotovosti, žalovaný ale nepředložil žádný důkaz, kterým by popřel hodnověrnost pokladních dokladů, ačkoliv bez odůvodnění neosvědčil jako důkaz. Žalovaný sice tvrdí, že platba v hotovosti není důvodem neuznání nároku na odpočet, ale přitom doklady o platbě neuznává jako důkaz, aniž by toto jakkoliv odůvodnil. Poukázal i na to, že prodávající platbu v hotovosti potvrdil.
 15. K hodnocení svědecké výpovědi pana Ř. uvádí žalobce, že správce daně nepředložil žádný důkaz, který by umožňoval neosvědčit výpověď pana Ř. jako důkaz. Zdůraznil, že svědek jednoznačně uvedl, že odmítl automobil koupit, a sám žalovaný v bodu 25/ napadeného rozhodnutí uvádí, že přihlášku k registraci vozidla podal za pana T. Ř. dne 28.12.2012 pan J. A. Zdůraznil, že při výslechu svědka bylo prokázáno, že podpis na plné moci není jeho, což je zjiitelné i pouhým pohledem. Připustil, že svědek uvedl nepřesně datum odstoupení od smlouvy 23.12.2012, kdy mu vozidlo bylo předvedeno, zatímco podpis na odstoupení od smlouvy je 20.12.2012, což ale přikládá tomu, že si svědek s odstupem čtyř let přesně toto nemusí pamatovat. Pokud se žalovanému jevil rozdíl tří dnů tak zásadní, měl provést nový výslech svědka, ale nemohl sám posoudit, která svědecká výpověď je správná. Rozpor tří dnů vzhledem k časovému odstupu nepovažuje za rozpor. Pokud žalovaný rozpory zjistí, tak musí správce daně pokračovat v dokazování a tyto rozpory odstranit.

16. Ke svědecké výpovědi pana V. uvedl žalovaný ve zprávě o daňové kontrole na s. 5, že tento svědek neprokázal správci daně, jaké a zda vůbec měl oprávnění za tuto společnost jednat. Na s. 7 je pak uvedeno, že předložená plná moc s datem 25.7.2016 s podpisy pana V. a pana G. není notářsky ověřena. Dále pak žalovaný uvedl, že plná moc byla předložena účelově až v rámci daňového řízení. Při projednávání zprávy o daňové kontrole ale vyšlo najevo, že plná moc je ověřena JUDr. E. N., a to dne 25.7.2012, a žalovaný tedy uvádí zcela nesprávné údaje. Žalovaný odmítl přehodnotit svůj názor, ačkoli důvěryhodnost této plné moci podmiňoval právě neověřením podpisu a tím, že byla podepsána účelově až v roce 2016, ačkoli byla podepsána již v roce 2012. Žalovaný dále uvádí, že v době koupě vozidla byla společnost bez jednatele. V odůvodnění tohoto faktu ale nevzal v úvahu, že ukončením funkce jednatele nezaniká plná moc, kterou udělil.
17. K dokladům o splnění daňové povinnosti dodavatelem uvedl, že žalobce neodpovídá za splnění daňových povinností svého dodavatele. Pokud žalovaný uvádí jako pochybnost, že dodavatel používal jinou číselnou řadu faktur, zdůraznil žalobce, že nemohl znát a ovlivnit číselnou řadu svého dodavatele. Toto tvrzení ale popírá tvrzení žalovaného, že dodavatel se správcem daně nekomunikuje. Kdyby dodavatel se žalovaným nekomunikoval, jak by mohl žalovaný znát, jak vypadá číselná řada jeho faktur? Dodavatel daňového subjektu předložil předávací protokol, kupní smlouvu a fakturu, které osvědčují, od koho nakoupil předmětný automobil. Žalovaný ale tyto důkazy neosvědčil a argumentuje opětovně zápisem v rejstříku motorových vozidel, kde tento zápis absentuje. Žalovaný zcela opomíjí skutečnost, že zápis v registru motorových vozidel je nutno provést do pěti pracovních dnů a je zcela běžné, že obchodníci, kteří nezařazují automobil do obchodního majetku, se do registru motorových vozidel jako vlastníci nezapisují.
18. Žalobce pak dále zdůrazňuje další nepřesnosti uvedené ve zprávě, když například žalovaný uvádí, že nelze zjistit, zda dodavatel podal daňové přiznání za předmětné období či nikoli. Dodavatel zřejmě opomněl podat daňové přiznání a svoji daňovou povinnost za příslušné období uhradil a daňové přiznání podal až 15.4.2013, jak je uvedeno na s. 14 zprávy o daňové kontrole. Na s. 18 bod b/ této zprávy správce daně uvádí, že dodavatel od ledna 2013 nepodává daňová přiznání k DPH. V tom žalobce spatřuje rozpor. Dále žalovaný uvádí, že výpovědi svědků nekorespondují s listinnými důkazy a důkazy získanými správcem daně. Rozpor svědecké výpovědi tří dnů s odstupem tří let není dle žalobce důvodem pro vyloučení výpovědi svědka jako důkazu. Žalovaný dále ve zprávě neuvádí, že změny jednatele dodavatele byly zapsány až dne 7.1.2013.
19. Žalobce tak vyjadřuje přesvědčení, že žalovaný vyhodnocoval veškeré důkazy tendenčně tak, aby mohl odůvodnit, proč nepřiznal daňovému subjektu nárok na odpočet. Nikde v napadené zprávě nelze nalézt, jak se vypořádal s falešnou plnou mocí, na základě které byl proveden neplatný zápis do registru motorových vozidel. Zdůraznil, že ve zprávě bylo několikrát konstatováno, že důkaz sám o sobě by byl označen jako důkaz, ale vzhledem k souvislostem nikoli. Přitom výpovědi svědků, předložená daňová přiznání, daňová evidence, faktura, příjmové doklady a všechny další doklady osvědčují, že pořízení vozidla proběhlo tak, jak tvrdí žalobce. Žalovaný se domnívá, že všechny tyto důkazy vyvrátil pouze neplatným záznamem v registru motorových vozidel, který nastal na základě falešné plné moci.
20. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout, přičemž poukázal na to, že meritem sporu je posouzení, zda měl žalobce nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatého zdanitelného plnění za pořízení osobního automobilu Mercedes GL 350 cdi od

deklarovaného dodavatele, společnosti TOP CLASS CARS. Žalovaný odepřel žalobci jím uplatněný nárok na odpočet z důvodu nesplnění podmínek daných ustanoveními § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Poukázal na to, že žalobce nově v podané žalobě vznesl pouze námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a ostatní námitky byly uvedeny v odvolání. S odkazem na ustálenou judikaturu uvedl, že vytýkanou nepřezkoumatelností napadené rozhodnutí netrpí, neboť obsahuje srozumitelně popsané důvody, které žalovaného vedly k zamítnutí odvolání. Správní orgány nejsou povinny hodnotit absolutně každou dílčí námitku, prezentují-li závěr odlišný a stojí-li na tomto odlišném závěru pevně jejich rozhodnutí.

21. K dalším žalobním námitkám uvádí, že důkazní břemeno bylo přeneseno na žalobce správcem daně výzvou k dokazování ze dne 27.4.2016, vydanou v průběhu daňové kontroly dle § 92 odst. 4 daňového řádu s uvedením konkrétních důvodů, které zavdaly pochybnosti správce daně o tom, zda došlo k přijetí zdanitelného plnění. Správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Aby správce daně unesl své důkazní břemeno, je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Přitom odkázal na rozsudek NSS sp.zn. 8 Afs 14/2012 a č.j. 9 Afs 30/2008-86 a č.j. 9 Afs 12/2013-30. Jestliže tedy správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení daňového subjektu, dochází k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt, a je na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tedy aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí. V projednávané věci ale žalobce pochybnosti správce daně nevyvrátil, jak jednoznačně plyne z bodů 25/ až 31/ napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí neplyne, že by právě absenci ověření plné moci považoval žalovaný za jeden z důvodů, proč nelze žalobci uznat nárok na odpočet. Ohledně argumentace stran podmínky platby v hotovosti uvádí, že tato námitka byla vypořádána v bodě 31/ napadeného rozhodnutí. Ze správní praxe je známo, že realizuje-li daňový subjekt platbu za přijatá plnění v hotovosti, je s tím spojeno riziko důkazní nouze ve vztahu k prokázání skutečnosti, že k úhradě došlo (a to zejména, když úhrady probíhaly v hotovosti v několika dnech v průběhu jednoho týdne v maximální povolené výši z titulu zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti). Nebylo proto zásadní, zda platba v hotovosti byla dle tvrzení žalobce nevyhnutelná z důvodu požadavku dodavatele v souvislosti s blížícím se termínem vánočních svátků. Pokud jde o konstatování v bodě 26/ a v úvodu bodu 27/, že dodavatel přestal podávat přiznání k DPH počínaje zdaňovacím obdobím 1/2013, zdůraznil žalovaný, že za zdaňovací období 12/2012 podal přiznání k DPH dva a půl měsíce po lhůtě. Žalovaný se neztotožnil se žalobcem, že žalovaný vycházel pouze z jediného důkazu, tedy ze zápisu do rejstříku motorových vozidel, neboť hodnotil řadu důkazů. Žalovaný vycházel z odpovědi Magistrátu hl. m. Prahy, z níž vyplynulo, že dle deklarovaného dokladu fakticky nemohlo dojít k převodu vlastnického práva z deklarovaného dodavatele na žalobce, neboť tomuto vlastnické právo k předmětnému vozidlu nesvědčilo. Údajné zfalšování plných mocí tak zůstalo pouze v rovině tvrzení žalobce, které však žalobce ničím neprokázal – vyjma důkazu svědeckou výpovědí svědka T. Ř., kterou ovšem odvolací orgán vyhodnotil jako nevěrohodnou. Ani z logiky věci nevyplývá, proč by předmětná plná moc měla být zfalšovaná, k jakému účelu by zfalšování mělo směřovat. Pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 60/2017-60 ze 30.1.2018, zdůraznil žalovaný, že tento rozsudek na projednávanou věc nedopadá, neboť se v daném případě

nejedná o problematiku prokazování účasti žalobce na daňovém podvodu. Ve zbytku pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

22. Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které v podstatě zopakoval své dosavadní argumenty.
23. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 3.6.2013 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za duben 2013, ve kterém vykázal vlastní daňovou povinnost 22 263 Kč. Dne 29.11.2013 byl žalobce vyzván k podání dodatečného daňového přiznání z důvodu, že mimo daňovou kontrolu zjistil další skutečnosti, které nebyly při původním vyměření daně správci daně tvrzeny. Žalobce podal dne 27.5.2015 dodatečné daňové přiznání za duben 2013, ve kterém přiznal daňovou povinnost opět ve výši 22 263 Kč. Dne 22.7.2015 zaslal správce daně žalobci výzvu k odstranění pochybností, ve které uvedl, že správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C přiznání, neboť má správce daně pochybnosti o tom, zda ve skutečnosti došlo k realizaci deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, a žalobce byl vyzván, aby odůvodnil a prokázal hodnoty přijatých zdanitelných plnění uvedených na řádcích 40 a 41, doložil doklady od konkrétních dodavatelů zboží či poskytovatelů služeb v tuzemsku a prokázal, že nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění uvedených v podaném daňovém přiznání byl uplatněn v souladu s ust. § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.
24. V rámci postupu k odstranění pochybností u dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 byl žalobce dne 23.9.2015 vyzván k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, tedy aby sdělil správci daně ve stanovené lhůtě informace ohledně činnosti daňového subjektu. Současně správce daně požadoval i doložení konkrétních listin. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Některé z požadovaných listin doložil až po telefonické výzvě. Po provedeném dokazování dne 13.11.2015 správce daně ukončil postup k odstranění pochybností doručením úředního záznamu č.j. 7013413/15/2009-60566-110682 ze dne 12.11.2015, ve kterém sdělil žalobci, že bude žalobci za předmětné zdaňovací období vyměřena změna daně - daňová povinnost ve výši 260 008 Kč. Žalobce na toto sdělení reagoval dne 30.11.2015, kdy doložil další důkazy. K činnosti společnosti Fashion TH v roce 2013 bylo uvedeno, že činnost byla provozována především osobně panem J. S., jediným společníkem a zároveň jediným jednatelem společnosti. V roce 2013 se společnost zabývala obchodní činností – nespecializovaný velkoobchod. V dubnu 2013 byla realizována obchodní činnost – prodej automobilů a také prodej textilního zboží. Společnost měla v tomto období čtyři zaměstnance. V dalších letech byl prodej vozů – automobilů, náhradních dílů a jejich pronájem přesunut do jiné společnosti. Společnost se nyní zabývá prodejem textilního zboží včetně internetového prodeje.
25. Na základě žádosti o pokračování v dokazování zahájil správce daně dne 17.12.2015 při ústním jednání zapsaném do protokolu u žalobce daňovou kontrolu za předmětné zdaňovací období v rozsahu pokračování v dokazování započatém výzvou k odstranění pochybností ze dne 22.7.2015, č.j. 5122083/15/2009-52522-107154. Na základě výsledků zjištěných v doměřovacím řízení neuznal prvostupňový správce daně nárok na odpočet daně celkem ve výši 256 300 Kč z přijatého zdanitelného plnění za pořízení osobního automobilu Mercedes GL 350 cdi od deklarovaného dodavatele TOP CLASS CARS ve výši 250 000 Kč ze základu daně 1 250 000 Kč a z přijatelného zdanitelného plnění za pořízení služeb vedení účetnictví za první čtvrtletí roku 2013 od společnosti Tax Accounting

Consulting s.r.o. ve výši 6 300 Kč ze základu daně 30 000 Kč. Ostatní pochybnosti prvostupňového správce daně žalobce v průběhu daňové kontroly odstranil.

26. Dne 27.4.2016 byl žalobce vyzván k prokázání přijetí zdanitelného plnění od dodavatelů TOP CLASS CAR s.r.o. a Tax Accounting Consulting s.r.o. Žalobce následně doložil i další požadované doklady.
27. Dne 9.8.2016 bylo ve věci projednání zprávy o daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4/2013 rozhodnuto o předvolání svědků.
28. Svědek T. Ř. při výslechu uvedl k dotazu, kdy a kde koupil automobil Mercedes GL 350 cdi, rok výr. 2011, SPZ: X, že ho nekoupil, že mu ho přivezl pan V. dne 23.12.2012. Přivezl ho proto, že chtěl dárek pro manželku k Vánocům, ale přivezl mu starý model. Auto odmítl a pan V. si ho odvezl. K žádnému prodeji nedošlo. K dotazu k přihlášení auta uvedl, že jelikož pan V. měl již plnou moc z předchozích transakcí k zapsání svědka jako majitele k přihlášení auta, byl asi hodně horlivý, tak to asi udělal bez něho, auto už přivezl na něj přepsané. Ta plná moc byla k přepisování auta, aby nemusel svědek chodit na úřady. Obchodoval s ním asi rok a měl od něj dvě auta. Pan V. si auto odvezl a on neřešil, že auto bylo napsané na něj, aniž by ho koupil. K dotazu, zda si objednal u pana V. jiné auto, uvedl, že nikoli, nový Mercedes GL si objednal u pana V. u Advantage Car. Plnou moc panu V. nechal, zřejmě tedy na něj může nakupovat auta dále. K dotazu, zda byla sepsána nějaká smlouva, uvedl, že byla – s panem V., u svědka doma. Když k obchodu nedošlo, tak smlouvu vypověděl. Svědek poté uvedl, že podepsal odstoupení od kupní smlouvy se společností TOP CLASS CARS. Následně byla svědkovi předložena k nahlédnutí plná moc zplnomocňující pana J. A. k přihlášení vozidla, k čemuž svědek uvedl, že takovou plnou moc neuděloval. Podpis na plné moci není jeho. Dále pak uvedl, že ani předložená plná moc na pana M. H. k zastupování ohledně veškerých úkonů souvisejících s odhláškou automobilu není jím podepsána. Nepodepsal ani žádost o zápis změn údajů ze dne 9.1.2013. Za automobil neuhradil žádnou úhradu.
29. Dne 21.9.2016 byl vyslechnut svědek T. V., který k faktuře vydané společností TOP CLASS CARS s.r.o., č. 111A/2012, uvedl, že to je jím vydaná faktura, jím podepsaná. Určitě z ní byla zaplacená daň na výstupu, určitě za prosinec. Už si to nepamatuje, ale obchod řádně proběhl a je to věc, na kterou do smrti nezapomene. Uvedl dále, že prodali na základě této faktury vozidlo Mercedes GL 350 cdi společnosti Fashion TH. K transakci uvedl, že pan S. a on spolupracují dlouhá léta, auto mu nabídl, jelikož mu zůstalo na skladě. To auto si u svědka objednal T. Ř., který ho chtěl jako vánoční dárek pro manželku, kterému v minulosti již prodal tři až čtyři auta a dokonce od něj měl plnou moc na vyřizování převodu a registrace vozů. Nechal tedy ten Mercedes GL na něj zaregistrovat ještě dříve než mu vozidlo předal. Chtěl mít dárek již na SPZ registrované. Auto Ř. ukázal a on mu řekl, že o auto nemá zájem, že je to starý model, což netušil. Stalo se to někdy kolem 15. prosince. Byl proto naštvaný, svědek dále uvedl, že volal pana S. a auto mu nabídl. Pan Ř. svědkovi na Štědrý den volal, že by ho chtěl, ale chtěl po svědkovi 200 000 Kč slevu, v tu dobu ale bylo již auto prodáno firmě Fashion TH s.r.o. Pan Ř. podepsal odstoupení od smlouvy, a protože měl svědek plnou moc, auto opět přeregistroval, což vyřizoval pan J. A. K tomu, kdy svědek auto přihlásil, uvedl, že si nepamatuje, mohlo se stát, že tu složku vzal a dal ji panu A., tak to bylo být kolem svátků, ale neví. Pan Ř. s tím již neměl nic společného, původně bylo pro něj, ale z obchodu sešlo, stornovala se objednávka a podepsalo se odstoupení od smlouvy. Ř. byl v techničáku zapsán omylem. Svědek pak uvedl, že techničák ztratil, musel dělat duplikát, ale neví, v jaké době. Pro auto

si přijel ke svědkovi pan S. osobně do kanceláře na Litoměřické ulici, kde se podepsala faktura, kupní smlouva i předávací protokol. On smlouvu podepisoval, neboť měl generální plnou moc od pana H. H. G. Dále svědek uvedl, že si již nepamatuje, kdy proběhlo odhlášení z evidence vozidel. Peníze ale převzal on. K dotazu, kdy a kde automobil Mercedes GL 350 cdi koupil, uvedl, že netuší, neboť nákup vozidla řešil pan G. sám, neví ani, od koho vozidlo koupil. K dalším otázkám správce daně uvedl, že si již nevzpomíná.

30. Po provedeném dokazování byla dne 6.3.2017 projednána zpráva o daňové kontrole na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4/2013, na jejímž základě byl dne 10.3.2017 vydán dodatečný platební výměr, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za duben 2013 ve výši 256 300 Kč spolu s povinností uhradit penále ve výši 46 807 Kč.
31. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně, který žalobci odepřel jím uplatňovaný nárok na odpočet DPH ze zdanitelného plnění přijatého od společnosti TOP CLASS CARS. Konstatoval, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, které jej tížilo ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, když v průběhu postupu k odstranění pochybností předložil daňový doklad k předmětnému zdanitelnému plnění, který splňuje všechny náležitosti dle ust. § 29 zákona o DPH. Splnil tak podmínku zakotvenou v § 73 odst. 1 písm. b/ zákona o DPH. Žalovaný ani nerozporuje skutečnost, že žalobce pořídil osobní automobil Mercedes GL 350 cdi a tento vůz použil k uskutečnění zdanitelného plnění v rámci své ekonomické činnosti (doložil uskutečnění jeho vývozu do Norska na základě faktury vydané č. 22013 ze dne 11.2.2013 za 51 700 € ve prospěch kupující společnosti v Norsku - Arctics Auto A.S., Alta, Norwai). Žalovaný se proto zabýval otázkou, zda žalobce splnil nejen formální podmínky dle § 73 odst. 1 písm. a/ zákona o DPH, ale i hmotněprávní podmínky pro uplatnění a přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 písm. b/ zákona, tj. prokázal přijetí zdanitelného plnění od dodavatele deklarovaného na příslušném přijatém daňovém dokladu. Správci daně v projednávané věci vznikly pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno. Dotazem na Magistrát hl. m. Prahy zjistil, že dle údajů z registru vozidel v době prodeje bylo vozidlo Mercedes Benz v majetku fyzické osoby T. Ř., první registrace předmětného vozidla v České republice byla dne 2.1.2013, do té doby bylo vozidlo hlášeno v Německu. K tomuto dni byl k vozidlu také vystaven technický průkaz s uvedením vlastníka T. Ř. a téhož dne provedena technická kontrola v Praze na STK, o kterou požádal vlastník vozidla T. Ř. Příhlášku k registraci vozidla na majitele T. Ř. podal dne 28.12.2012 pan J. A. na základě plné moci ze dne 28.12.2012, udělené mu k tomuto úkonu T. Ř. Dne 9.1.2013 došlo k odhlášení vozidla z majitele T. Ř. na žalobce. O zápis odhlášení vozidla požádal M. H. na základě plné moci udělené mu T. Ř. dne 9.1.2013. Z dalších příloh je patrné, že žalobce nechal provést dne 9.1.2013 další technickou prohlídku vozidla, dne 24.1.2013 požádal o vystavení duplikátu technického průkazu z důvodu ztráty originálu a dne 12.2.2013 podal žalobce žádost o zápis změn údajů z registru silničních vozidel s uvedením důvodu „odhláška na Arctics Auto A.S. Norsko“, přiložil vystavený daňový doklad č. 20133 na prodej předmětného vozu odběrateli Arctics Auto A.S., Norsko. Z uvedených skutečností žalovaný vyhodnotil, že předmětné vozidlo nebylo ke dni uskutečnění zdanitelného plnění dne 20.12.2012 ve vlastnictví deklarovaného dodavatele, prvním vlastníkem vzhledem k první registraci v ČR byl dle registru silničních vozidel T. Ř. (dne 2.1.2013) a vozidlo mezi dvěma technickými prohlídkami najezdilo 308

km v době, kdy vlastníkem byl dle technického průkazu a záznamu v registru silničních vozidel T. Ř. Z uvedených indicií žalovaný dovodil, že nemohlo dojít k převodu vlastnického práva od TOP CLASS CARS na žalobce v souladu s kupní smlouvou a příslušným přijatým daňovým dokladem. Důvodné pochybnosti vyjádřil prvostupňový správce daně v rámci probíhající daňové kontroly ve výzvě ze dne 27.4.2016, čímž přenesl důkazní břemeno zpět na odvolatele. Správci daně zejména vznikly pochybnosti o tom, že dodavatel TOP CLASS CARS měl oprávnění s vozidlem nakládat jako vlastník v době prodeje.

32. Následně žalobce na základě výzvy doložil

- kupní smlouvu na Mercedes GL uzavřenou dne 20.12.2012 s prodávajícím TOP CLASS CARS,
- předávací protokol vozidla Mercedes GL 350 cdi ze dne 10.1.2013, předávající TOP CLASS CARS, kupující Fashion TH s.r.o.,
- pokladní doklady o úhradě předmětu prodeje dle uvedené kupní smlouvy, doklad o úhradě technické prohlídky ze dne 9.1.2013,
- čestné prohlášení dodavatele TOP CLASS CARS ze dne 30.1.2013, že přiznal a uhradil daňovou povinnost z uskutečněného zdanitelného plnění dle vydaného daňového dokladu č. 111A/2012 ze dne 20.12.2012.

Tyto doklady však správce daně neosvědčil za důkaz o přijetí zdanitelného plnění za pořízení vozidla Mercedes GL od deklarovaného dodavatele, s čímž se žalovaný ztotožnil, neboť dle obsahu kupní smlouvy ze dne 20.12.2012 byla první splátka za vozidlo uhrazena odvolatelem ve výši 365 000 Kč v hotovosti už dne 20.12.2012 a majitelem vozidla se měl odvolatel stát v den poslední splátky, tj. 27.12.2012, přesto však bylo dne 2.1.2013 zaregistrováno toto vozidlo na svého prvního majitele v ČR, fyzickou osobu T. Ř.

33. Předávací protokol mezi prodávajícím a žalobcem byl vystaven až 10.1.2013, ačkoliv se dle kupní smlouvy měl majitelem stát žalobce již 27.12.2012, kdy uhradil poslední splátku. Technická prohlídka (na žádost žalobce) byla uskutečněna dne 9.1.2013, což bylo nelogicky v krátkém časovém úseku sedmi dní po již provedené technické prohlídce (dne 2.1.2013) na jiné stanici technické kontroly, provedené na žádost T. Ř.
34. Doložené čestné prohlášení nemohlo být vystaveno dne 30.1.2013 na základě pravdivé skutečnosti. Dne 30.1.2013 nebylo daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 2012 dodavatelem podáno, když k podání došlo až dne 15.4.2013.
35. Žalovaný dále poukázal na to, že společnost TOP CLASS CARS od ledna 2013 nepodává daňové přiznání, nevykazuje uskutečňování ekonomické činnosti, na výzvy správce daně nereaguje, neplní si své zákonné povinnosti. Chování dodavatele vůči správci daně nebylo důvodem pro neuznání nároku na odpočet DPH, avšak pouze důvodem pro vznik pochybností prvostupňového správce daně, které však mohl daňový subjekt vyvrátit důkazními prostředky, k čemuž ale v dané věci nedošlo. Žalovaný vyjádřil přesvědčení o tom, že žalobce nezachoval náležitou míru obezřetnosti při uzavírání obchodního vztahu, o čemž svědčí i okolnost – ztráta technického průkazu. Žalovaný poukázal také na to, že prvostupňový správce daně vycházel z hodnocení všech jednotlivých důkazů podle své úvahy a nikoli pouze z důkazů, které si opatřil z Magistrátu hl. m. Prahy, jak tvrdí žalobce. Hodnotil kromě již uvedených listinných důkazů také žalobcem navržené výpovědi svědků T. V. a T. Ř. a uvedl, že neshledal výpověď T. Ř. důkazem odstraňujícím

pochybnosti o tom, kdo byl vlastníkem vozidla ke dni uskutečnění zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele. Neshledal důvodnou ani námitku týkající se plateb v hotovosti s tím, že úhrady v hotovosti probíhající v několika dnech v průběhu jednoho týdne v maximální povolené výši z titulu zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, nepřispívá k tomu, že kupující zachoval náležitou míru obezřetnosti při uzavírání obchodního vztahu. Realizuje-li subjekt platbu za uskutečnění zdanitelného plnění v hotovosti, je důsledkem s tím spojeným riziko důkazní nouze ve vztahu k prokázání skutečnosti, že k úhradě došlo. Z uvedeného důvodu tak má odvolací orgán oprávněně důvodné pochybnosti o tom, že bylo za uvedené deklarované přijaté plnění fakticky zaplacen.

36. Žalovaný tak závěrem uvedl, že žalobce neprokázal, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno deklarovaným dodavatelem TOP CLASS CARS, a zároveň že žalobce nemohl být v dobré víře, že unese své důkazní břemeno ohledně uvedeného. Pokud byla zpochybněna reálnost plnění od deklarovaného dodavatele, je zpochybněna i náležitost daňového dokladu, a tento pak není způsobilý být relevantním důkazním prostředkem, protože v podstatě není daňovým dokladem dle zákona o DPH. Závěrem pak odvolací orgán konstatoval, že žalobce nedostal své důkazní povinnosti dle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu a neprokázal splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH dle § 72 a § 73 zákona o DPH. Ztotožnil se tedy s názorem správce daně, který podle něj postupoval v souladu se zákonem, když nárok na odpočet daně uplatněný odvolatelem odmítl.
37. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasil a žalobce se na výzvu soudu nevyjádřil. Proto má soud za to, že i on s tímto postupem souhlasil.
38. Z podané žaloby je patrné, že žalobce nesouhlasí s postupem daňových orgánů při hodnocení provedených důkazů a s tím souvisejícím rozložením důkazního břemene. Přitom zpochybňuje pouze závěry žalovaného týkající se zakoupení vozidla Mercedes GL 350 cdi od dodavatele AUTO FOR EU s.r.o. v likvidaci (dříve TOP CLASS CARS s.r.o.), když k závěrům ohledně přijatého plnění od společnosti Tax Accounting Consulting žádné žalobní námitky nevzněl.
39. Předně se soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, respektive nevypořádání veškerých námitek žalobce. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl a kterými se soud bude zabývat při posouzení důvodnosti jednotlivých námitek. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, zmatečnosti nebo pro nedostatek důvodů a námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.
40. Městský soud se při vypořádání věcných námitek nejprve zaměřil na postup daňových orgánů při stanovení okruhu prokazovaných skutečností. Okruh skutečností prokazovaných v daňovém řízení vždy odpovídá obsahu příslušné hmotněprávní normy, kterými jsou v případě odpočtů DPH § 72 a § 73 zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 zákona

o DPH je plátce oprávněn k odpočtu DPH na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění s místem plnění v tuzemsku. Podle § 73 odst. 1 ZDPH nárok na odpočet prokazuje daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně, musí být příslušný „poskytovatel“ plátcem DPH (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 109/2015 - 35, či ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017 - 39; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou k dispozici na webových stránkách www.nssoud.cz). DPH na vstupu je totiž nutné párovat s DPH na výstupu jiné osoby povinné k této dani, aby mohla být ověřena neutralita DPH. V požadavku na prokázání konkrétního poskytovatele plnění přitom spočívá mimo jiné jeden z rozdílů mezi daní z příjmů a DPH, který přílehavě vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142. Pokud tedy žalobce poukazoval na to, že sporné zdanitelné plnění - předmětný automobil - přijal a využil ho pro svou ekonomickou činnost, tak přestože se jedná nepochybně o nezbytné hmotněprávní podmínky pro nárokování odpočtu DPH, tak v tomto řízení nejsou relevantní, protože uvedené skutečnosti nebyly daňovými orgány rozporovány a daňové orgány nevybudovaly odmítnutí uplatněných odpočtů na neprokázání pořízení, ale výhradně na neprokázání faktického dodání automobilu dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu. Daňové orgány tedy postupovaly zcela v souladu s právními předpisy, pokud zaměřily dokazování na ověření, zda sporné plnění poskytl žalobci právě dodavatel uvedený na daňovém dokladu.

41. Taktéž ohledně rozložení důkazního břemene v daňovém řízení mezi daňový subjekt a správce daně ve vztahu ke skutečnostem právně významným pro nárok na odpočet DPH existuje rozsáhlá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky uvedené v předchozím odstavci). Dotčenou judikaturu lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen tvrdit a prokazovat veškeré právně významné skutečnosti (tj. v rozsahu § 72 a § 73 ZDPH), což primárně plní především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Ani řádně vyplněné daňové doklady však nemusí být dostačující pro uznání nároku na odpočet DPH, pokud správce daně prokáže existenci pochybností o jejich věrohodnosti, průkaznosti, správnosti, či úplnosti. Není přitom povinností správce daně prokázat, že údaje z účetnictví jsou v rozporu se skutečností. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu postačí, jsou-li správcem daně identifikovány konkrétní skutečnosti, které vyvolávají o správnosti (věrohodnosti apod.) účetních dokladů pochybnosti a v případě prokázání těchto pochybností správcem daně se důkazní břemeno přenáší zpět na daňový subjekt. Na něm pak je, aby soulad účetnictví se skutečností prokázal, tj. buď aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal.
42. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce své prvotní důkazní břemeno vyplývající z § 92 odst. 3 daňového řádu unesl, když předložil doklady, ze kterých jeho tvrzení o pořízení automobilu Mercedes GL 350 cdi v relevantním zdaňovacím období od plátce DPH vyplývá. Nebyly ani pochybnosti o tom, že se jedná o zboží, které žalobce pro svou ekonomickou činnost využil.

43. Nicméně správce daně již ve výzvě ze dne 22.7.2015 identifikoval skutečnosti, kterými zpochybňoval dodání zdanitelného plnění žalobci dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu, které se na základě doplněného dokazování ještě prohloubily.
44. Městský soud po porovnání závěrů daňových orgánů se skutečnostmi vyplývajícími ze spisového materiálu dospěl k závěru, že daňové orgány unesly ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu své břemeno ve vztahu k pochybnostem o správnosti a věrohodnosti žalobcem předložených daňových dokladů, konkrétně o dodání sporného zboží dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu a ani žalobní námitky na tom nic nezměnily. Dne 23.9.2015 byl žalobce vyzván k prokázání konkrétních uvedených skutečností, avšak na předmětnou výzvu vůbec nereagoval. Teprve po telefonickém rozhovoru se zmocněnou zástupkyní žalobce dne 6.11.2015 byly zaslány některé doklady, nikoli však všechny, které byly požadovány v předchozí výzvě. Při jednání dne 12.11.2015 bylo daňovému subjektu sděleno, že nedošlo k odstranění pochybností, když při ověření, zda společnost TOP CLASS CARS s.r.o. vykázala uskutečnění zdanitelného plnění pro daňový subjekt – žalobce – se správci daně tyto skutečnosti ověřit nepodařilo a navíc zjistil, že společnost žalobcem deklarovaného dodavatele od ledna 2013 nepodává daňové přiznání k DPH, neuskutečňuje tedy ekonomickou činnost, ani nekomunikuje se správcem daně a neplní zákonné povinnosti. Správce daně uvedl i další zjištění, ke kterým při hodnocení důkazních prostředků přihlédl, a které jej vedly k závěru, že daňový subjekt pochybnosti správce daně dosud nevyvrátil. Následně správce daně přešel do kontroly a dokazování doplnil vyžádáním údajů z Magistrátu hlavního města Prahy, kde z registru vozidel zjistil, že v době prodeje bylo předmětné vozidlo v majetku fyzické osoby T. Ř., první registrace předmětného vozidla předmětného vozidla v České republice byla dne 2.1.2013, a do té doby bylo vozidlo hlášeno v Německu. K tomuto dni byl k vozidlu také vystaven technický průkaz s uvedením vlastníka T. Ř. a téhož dne provedena technická kontrola v Praze na STK, o kterou požádal vlastník vozidla T. Ř. Přihlášku k registraci vozidla na majitele T. Ř. podal dne 28.12.2012 pan J. A. na základě plné moci ze dne 28.12.2012, udělené mu k tomuto úkonu T. Ř. Dne 9.1.2013 došlo k odhlášení vozidla z majitele T. Ř. na žalobce. O zápis odhlášení vozidla požádal M. H. na základě plné moci udělené mu T. Ř. dne 9.1.2013. Z dalších příloh je patrné, že žalobce nechal provést dne 9.1.2013 další technickou prohlídku vozidla, dne 24.1.2013 požádal o vystavení duplikátu technického průkazu z důvodu ztráty originálu a dne 12.2.2013 podal žalobce žádost o zápis změn údajů z registru silničních vozidel s uvedením důvodu „odhláška na Arctics Auto A.S. Norsko“ a přiložil vystavený daňový doklad č. 20133 na prodej předmětného vozu odběrateli Arctics Auto A.S., Norsko. Správci daně tak vznikly důvodné pochybnosti o tom, že dodavatel TOP CLASS CARS měl oprávnění s vozidlem nakládat jako vlastník v době prodeje.
45. Dle soudu již zjištění o nevykonávání ekonomické činnosti deklarovaného dodavatele ve zdaňovacím období duben 2013, jeho nekomunikace se správcem daně, ale i další okolnosti týkající se převodu předmětného vozidla specifikované v bodu 43. tohoto rozsudku vzbuzují důvodné pochybnosti o tom, že převod předmětného vozidla proběhl skutečně tak, jak deklaroval žalobce v předloženém daňovém dokladu, faktuře č. 111A/2012.
46. Na tomto místě městský soud podotýká, že správce daně není povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, ale k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce postačí prokázání důvodných pochybností. S ohledem na výše popsané rozložení důkazního břemene v daňovém řízení je zcela legitimní, aby žalobce vzhledem ke vzniku závažných

pochybností o průběhu zdanitelného plnění nesl negativní důsledek, pokud neprokáže, že se obchodní transakce uskutečnila tak, jak tvrdí. Tyto dle soudu důvodné pochybnosti vyjádřil prvostupňový správce daně v rámci probíhající daňové kontroly ve výzvě ze dne 27.4.2016, čímž přenesl důkazní břemeno zpět na odvolatele.

47. Následně žalobce na základě výzvy správce daně doložil k prokázání svých tvrzení
 - kupní smlouvu na Mercedes GL uzavřenou dne 20.12.2012 s prodávajícím TOP CLASS CARS,
 - předávací protokol vozidla Mercedes GL 350 cdi ze dne 10.1.2013, předávající TOP CLASS CARS, kupující Fashion TH s.r.o.,
 - pokladní doklady o úhradě předmětu prodeje dle uvedené kupní smlouvy, doklad o úhradě technické prohlídky ze dne 9.1.2013,
 - čestné prohlášení dodavatele TOP CLASS CARS ze dne 30.1.2013, že přiznal a uhradil daňovou povinnost z uskutečněného zdanitelného plnění dle vydaného daňového dokladu č. 111A/2012 ze dne 20.12.2012.
48. Tyto doklady však správce daně neosvědčil za důkaz o přijetí zdanitelného plnění za pořízení vozidla Mercedes GL od deklarovaného dodavatele, s čímž se žalovaný ztotožnil, neboť dle obsahu kupní smlouvy ze dne 20.12.2012 byla první splátka za vozidlo uhrazena odvolatelem ve výši 365 000 Kč v hotovosti už dne 20.12.2012 a majitelem vozidla se měl odvolatel stát v den poslední splátky, tj. 27.12.2012, přesto však bylo dne 2.1.2013 zaregistrováno toto vozidlo na svého prvního majitele v ČR, fyzickou osobu T. Ř. Ani po předložení této skupiny důkazů žalobce nevyvrátil pochybnosti správce daně, který poukázal na to, že první splátku za vozidlo měl žalobce zaplatit v hotovosti již 20.12.2012, avšak majitelem se měl stát až v den poslední splátky, tj. 27.12.2012. V rozporu s tím navíc bylo dne 2.1.2012 vozidlo registrováno na svého prvního majitele v ČR T. Ř. Ani datum předávacího protokolu neodpovídá podmínkám, které byly ohledně předání vozidla stanoveny v kupní smlouvě. Správce daně považoval za nelogické i to, že na žádost žalobce byla provedena dne 9.1.2013 technická prohlídka, i když na jiné stanici technické kontroly byla provedena technická prohlídka dne 2.1.2012 na žádost T. Ř.
49. Správce daně kromě již výše uvedených pochybností o vlastnictví dodavatele zejména zdůraznil, že k jeho pochybnostem přispělo i zjištění, že žalobcem doložené čestné prohlášení dodavatele TOP CLASS CARS nemohlo být vystaveno dne 30.1.2013 na základě pravdivé skutečnosti, neboť zjistil, že až do 30.1.2013 nebylo daňové přiznání k DPH za prosinec 2012 tímto dodavatelem podáno. Toto daňové přiznání podal až dne 15.4.2013.
50. Pochybnosti správce daně tedy trvaly nadále i po předložení těchto dalších důkazů, neboť žalobce ani na základě těchto listin neprokázal, že uvedený dodavatel měl oprávnění s vozidlem nakládat jako vlastník.
51. Žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení provést výslechy svědků T. Ř. a T. V., které správce daně provedl a při hodnocení důkazů se s nimi řádně vypořádal, když ani uvedené výpovědi neosvědčil jako důkaz odstraňující pochybnosti o vlastnictví vozidla v době prodeje žalobci, s čímž se soud zcela ztotožňuje.
52. Z výpovědi svědka V. skutečně vyplývá, že byl sice oprávněn za dodavatele jednat, avšak netušil od koho, ani kdy bylo předmětné vozidlo pořízeno. Odůvodnil to tím, že pořízení vozidla uskutečnil H. H. G. Žalovaný tuto výpověď správně vyhodnotil v souvislosti

s listinami, které svědek správci daně po provedení výsledku předložil dne 4.11.2012, a jejichž součástí byla kupní smlouva, předávací protokol a daňový doklad ze dne 16.12.2012 na pořízení příslušného vozidla od společnosti CAR UNION. Jak správně uvedl žalovaný, nelze z předložených listin zjistit, kdo konkrétně za společnost TOP CLASS CARS při koupi vozidla jednal, ale nelze přehlédnout, že podpis na listinách s největší pravděpodobností patří T. V., což ale neodpovídá jeho tvrzení, že nákup vozidla řešil H. H. G. sám. Navíc soud poukazuje na další nesrovnalost, když svědek tvrdil, že vozidlo přivezl T. Ř. někdy okolo 15.12.2012, avšak k převodu na TOP CLASS CARS mělo dle předávacího protokolu dojít až 16.12.2012. Svědek pak navíc v rozporu s touto skutečností tvrdil, že ještě před tím, než vozidlo T. Ř. přivezl, nechal jej zaregistrovat na jeho jméno, což ale vůbec z předložených dokladů nevyplývá a navíc toto tvrzení zcela odporuje zjištění, které učinil správce daně z registru vozidel, neboť z osvědčení o registraci vozidla je patrné, že předmětné vozidlo bylo přihlášeno na T. Ř. až 2.1.2012, a to jako na prvního majitele v České republice.

53. Ani svědeckou výpověď svědka Ř. nelze hodnotit jako věrohodnou. Soud se přitom ztotožňuje se závěry správce daně i žalovaného, kteří podrobně vyhodnotili obě svědecké výpovědi, porovnali v nich uvedené informace a dospěli k závěru tom, že svědky popsané události nemohly proběhnout tak, jak o nich vypověděli, když tyto informace nekorespondovaly s tvrzením žalobce, ani se zjištěními správce daně učiněnými v průběhu daňové kontroly. Soud považuje za nutné poukázat i na to, že svědek Ř. tvrdí, že jeho podpis na plné moci pro pana A., na základě které vyřizoval registrace, není jeho. Svědek V. ale uvedl, že přeregistraci vozidla z T. Ř. zpět vyřizoval pan J. A., což je dle svědka „pán, který to vyřizuje“. Svědek V., který měl vozidlo prodat žalobci, nijak nerozporoval, že s panem A. spolupracoval a prováděných převodů vozidel se tento pán pravidelně účastnil. Věrohodnost výpovědi svědka V. snižuje i to, že žádný převod zpět na společnost TOP CLASS CARS od T. Ř. z registru vozidel zjištěna nebyla. Naopak zcela v rozporu s tvrzením obou svědků byla až dne 2.1.2013 podána na magistrát přihláška k registraci předmětného vozidla do registru silničních vozidel ze dne 28.12.2012. V přihlášce nebyl uveden dřívější vlastník vozidla.
54. Další velmi zásadní skutečností je, že jednatel žalobce podal dne 9.1.2013 Přihlášku k registraci předmětného vozidla Mercedes do registru silničních vozidel a v přihlášce výslovně uvedl, že dřívějším vlastníkem vozidla byl T. Ř. Tuto listinu však ani žalobce v podané žalobě nezpochybnuje. Že se jednalo jednatele společnosti Fashion TH je patrné i z toho, že stejná osoba požádala i o zápis změn údajů z registru silničních vozidel. – Žádost o vystavení duplikátu ze dne 24.1.2013. Že se jedná o osobu jednatele Fashion TH je patrné z toho, že na této listině je u shodného rodného čísla jako u předchozí listiny pod podpisem podepsané osoby uvedena i jeho funkce „jednatel“. Osoba se stejnými údaji – tedy jednatel žalobce – podepsal i odhlášení vozidla na společnost ARTIC AUTO AS při jeho prodeji. I z těchto údajů je tedy patrné, že pochybnosti správce daně byly na místě.
55. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když jednoznačně neprokázal, že vozidlo nabyt právě od deklarovaného dodavatele AUTO FOR EU. Pokud žalobce namítá, že není z rozhodnutí patrné, jakými důkazy přenesl žalovaný důkazní břemeno zpět na žalobce, nemůže se s touto námitkou soud ztotožnit neboť, jak již výše uvedl, a vyplývá to i ze zprávy o daňové kontrole, správce daně velmi podrobně odůvodnil, jaké měl pochybnosti a z jakých důvodů nebyly tyto pochybnosti vyvráceny.

56. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neuvedl, zda osvědčil fakturu jako důkaz či nikoli, jedná se zřejmě o fakturu evidovanou pod č. F 1337, kterou žalobce doložil jako doklad o koupi vozu. Toto tvrzení ale nemá oporu ve spisovém materiálu, když ze Zprávy o daňové kontrole na straně 10 je patrné, že správce daně tuto fakturu jako důkaz použil, avšak uvedl, že jí není možno považovat za důkaz o přijetí na ní deklarovaném, neboť uvedené náležitosti byly vyvráceny a zpochybněny jinými důkazními prostředky. Správce daně i žalovaný pak uvedli dostatečné množství důkazních prostředků, kterými údaje uvedené na faktuře zpochybnili, zejména bylo zpochybněno právě vlastnictví vozidla společností TOP CLASS CARS. Se žalovaným se soud ztotožňuje v tom, že nelze jednotlivé důkazy hodnotit pouze samostatně, ale je nutné je posoudit ve vzájemných souvislostech. Proto může nastat situace, kdy správce daně formálně správný daňový doklad nemusí jako důkaz o určitém plnění osvědčit, jak tomu bylo v projednávané věci.
57. K námitce žalobce, že není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s tím, když až při projednání zprávy zjistil, že plná moc osoby jednající za jednatele dodavatele je ověřena a ověření předchází uskutečnění obchodního případu, když právě absenci ověření považoval za jeden z důvodů, proč nelze uznat nárok na odpočet, uvádí soud, že žalovaný v napadeném rozhodnutí otázku ověření či neověření plně moci k zastupování společnosti TOP CLASS CARS, když tato skutečnost nebyla pro naplnění kupní smlouvy ze dne 20.12.2012 zásadní a podstatná. Soud považuje za nutné zdůraznit, že i když disponoval svědek V. notářsky ověřenou plnou mocí od společnosti TOP CLASS CARS, nemohla tato skutečnost nic změnit na závěrech o tom, že i nadále zůstala z výše uvedených důvodů sporná otázka vlastnictví vozidla touto společností před jeho prodejem žalobci.
58. Městský soud ve vztahu k dodání vozidla žalobci tedy považuje závěry daňových orgánů za dostačující pro odepření nároku na odpočet. Úvahy daňových orgánů při hodnocení důkazů jsou pro městský soud přesvědčivé a dostačující. Žalobce se snaží zpochybnit zjištění učiněná daňovými orgány, avšak svými tvrzeními nikterak neobjasňuje, jak k provedené obchodní transakci skutečně došlo. I v podané žalobě vznáší námitky vždy k jednotlivému důkazu, avšak nijak nezpochybnil závěry žalovaného, kterými hodnotil tyto důkazy jako celek, a právě na základě tohoto vyhodnocení pak neosvědčil např. kupní smlouvu na nákup vozu, pokladní doklady na platbu v hotovosti či svědecké výpovědi jako důkazy potvrzující nákup vozu od deklarovaného dodavatele.
59. Soud proto neshledal žalobu důvodnou, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu daňových orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal ani žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. V návaznosti na meritorní výrok rozhodl krajský soud o nákladech řízení, a to podle pravidel uvedených v § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal; žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu